

Det ⁷¹⁴andra samvetet innebär visserligen
lika samvetsbrädder, men det
varar inte länge, ännu örnstär
ren, trötter sig med ett nytt ny,
A. Viljans activa frihet.

270. Drickaren är väl nykter
i juridiska mening, och kan
lata bli att säga, men i vardelig
mening är han inte nykter,
så länge som den altydliga pas
janden eller begäret för honom.
Men om han känner hänsel
lata honom vandra den
bekanta bromvins kuren,
då för drickaren afflytt
för all situation. Då han
en ny passagen blifvit en
värd, som står i stånd med brom-
vins passager. Då han
har drickaren fått en activa
frihet i viljan, eller en active
förmåga, att stå emot brom-
vins begär. Drickaren
har nemligen genom

715
bromvins kuren för
detta andra. Medan begäret
giss, hade drickaren en
negativ frihet i viljan.
Han kan fick afflytt för all
situation, då icke han
den activa friheten. Men
den passiva friheten kan
han allmog på, emedan den
innebär en förmåga i viljan
att behöriga angående
functioner.

271. Drickaren har väl genom brom-
vins kuren blifvit befriad från
bromvins begär, men den stora pas-
sagen kan försvagas, och uphöra
om den inte underhålles, genom
alla både psykiska och metafysiska
medel, som möjligt kunna finnas
i Naturen. Men så länge som
vilja förakt i viljan påens, kan
drickaren inte vara säker på
ett nytt affall från den stora fri-
heten. De, som moraliska kraften
i viljan kan inte upväckas genom
drickarens förnuftliga idéer,
om det goda, som styrket med för-
kunna förändras af de juridiska

"På ena sidan inträffade på viljan, tvit
 kan uti själva förnuftet. Man ser
 förväntan & dees om det gada, som
 det nytt ras kan medföra på hälften
 och ärosliga värde förnuftet. Därför
 gen. på för de flesta återfall skett genom
 Någon listig prestare, eller gammal perjo-
 der, som vetat angripa den nyktra drin-
 skarens hederstämning. Du är en Narr, som
 tror nykterhets vinnernas galna skapel-
 ser. Du är en starkare, som inte kan taga
 dig en sup; Du gör en tras för en ande för-
 stas Guds gåfvor." Gammal dessa och dy-
 lika listiga arguering på den goda drin-
 skarens heder, på det lyktats många
 prestare att förleda dem till nykterhet be-
 dd drinsharen till affall från nykterhe-
 tens Ide. Och man kan till många pre-
 tare blifva kammare, om man inte kan
 ut förleda nykterhets vinnere till affall.
 "När de detta hörde skrek de dem i deras
 tjertan." etc. gen. Man kan finna dem
 kunn för berättigt besvärer vandra,
 När man inte kan sin vilja fram,
 278. Den moraliska kraften i viljan
 måtte förväntas göras en moralisk
 Passion som står i förbind med de amoral-
 liska Passionerna; och man kan de sine
 erfaren, att en grundlig växel se

kan varit den? Häftiga bron
 Den moraliska Kraften i viljan
 kan alltid sin grund uti en eller fl
 Passioner, som stå i förbind med an-
 Passioner; och då först kan vil-
 jätt en active frihet, när man kan
 jätt en moraliska Passion till grund.
 Nu är det klart, att det inte var
 drinsharens egen förtjenst, att man
 blef fränt från vinnernas Passion,
 valde. Hade man själv haft Kraft
 i viljan, att tillintet göra Passionen,
 ja hade man kunnat både börja
 och fullborda bättringen: men en
 sådan Kraft faterade man alldeles.
 Allt hvad man kunde göra till
 sin egen förbättring var ett
 "pium desiderium", en anskan eller
 längtan, att blifva författ i ett
 bättre tillstånd.
 279. Men äfven denna längtan
 var icke grundad i viljan, utan
 den var en följd antingen af
 den bittra erfarenheten, af
 vinnernas skadlighet på hälften
 och lif, eller af nykterhets vinnere
 nas pådnifranke, eller af Religio-
 nens ingifvelser. Med ett and pass-
 va anskan eller längtan efter

Resorrens intas i nä viljan, hvil-
 lade uti själva förnyelsen. Man sa
 äro uti det goda, som
 och nytt på sin medföra på själfva
 och uttrycka vilja förnyandet. Man
 gen utifrån de flatta i boken, men genom
 någon i tigg och tane, eller genom på gub-
 den. Man vetat långtliga och mycket bra om
 sårens vederstått: De är en stark, som
 tros nyheterhets, i sin rias galen skapan,
 De är en stark, som i sin laga
 du en lust; De är en stark, som i sin laga
 aktas guds gäfvor. Guds daga är i den
 äka i tigg, i tigg, i tigg, i tigg, i tigg,
 karens heder, på det heder, på det heder,
 pretare att förreda den till heder, på det heder,
 dd om karens till affall från, på det heder,
 ter, i de. De är en stark, som i sin laga
 tane blifva heder, på det heder, på det heder,
 nat på det heder, på det heder, på det heder,
 "Nur de dessa heder, på det heder, på det heder,
 ligheten. Om guds. Man i sin laga, i sin laga,
 karens heder, på det heder, på det heder,
 Nur i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 272. Den moraliska karaktären i viljan
 ma tte äro uti sin laga, i sin laga, i sin laga,
 Dastian, som i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 liska Dastianerna. De är en stark, som i sin laga,
 enfarit, till en grundlig väckelse

har varit den i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 Den moraliska karaktären i viljan
 har alltid sin grund uti en stark, som i sin laga,
 Dastianerna, som i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 Dastianerna; och då förth har vilja
 till en active trihet, som i sin laga, i sin laga,
 till en moraliska Dastian till grund.
 Nu är det kallat, att det inte var
 sin karens egen förtjänst, att man
 blef frant från vreden, på det heder, på det heder,
 valden. Hade man i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 i viljan, att tillintet göra Dastianerna,
 ja hade man i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 och fullborda i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 fadern kraft. I sin laga, i sin laga, i sin laga,
 Allt som man kunde göra till
 sin egen förbättring var ett
 "inim de heder, på det heder, på det heder,
 längtan, att blifva författ i ett
 tillne tillstånd.
 273. Man äro uti sin laga, i sin laga, i sin laga,
 i sin laga, i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 den var en följd i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 den tillne i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 i sin laga, i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 och till, eller af nyheterhets i sin laga,
 nas på det heder, på det heder, på det heder,
 rens, i sin laga, i sin laga, i sin laga,
 va i sin laga, i sin laga, i sin laga, i sin laga,

Näranting bättre, hade sin grund
 i det i förståndet, hvilket kunde
 besträffas utan icke kunde icke det
 djupa, icke kallas förnuftet, hvilket
 förmålladt af Darsianens icke kunde finna
 att det var orätt, icke kallas viljan, som
 träng förståndet att tänka: "mätligt pyrande
 skadas icke påfalla; och det angår ingen
 som jag lifvar, jag skall jelp förara på
 mina gemningar." Så vänt kunde han
 icke tänka, att begäret sketes, men icke men af
 ett mätligt pyrande; och om man mindre
 kunde se på tanka, kunde trod anspas som
 adras sig genoms det elaka Exemplet.

374. Första ambitionen till drintranen,
 bättning, måtte sökas i ti Nagaw Darsian,
 som stod: stid med besträffas Darsianen.
 Antingen var det ambitionen, som
 har förvarare drintranen på gärd
 rakna, eller Eggenyttare, som vilja drin-
 tranen den afgrunda, kvar i han ständigt sig.
 Den förvarare drintranen vill icke
 förlora sin aktning bland kudenligt folk
 hvilket måtte kända, och han lät sig
 som ett skriv: den Eggenyttige drin-
 tranen vill icke blifva utpattig. Dessa
 Motives till nykterhet äro ofta der
 vanliga Nykterhet, Talerens, Själwärdhet,
 Ni, som försöker att följa Hedersdjefven
 och icke, givighets djefvulen i harnette
 omät besträffas djefvulen, och man
 kan icke se på, att detta kore ofta

lyckats. Likväl pinn det många ena
 drintranen, som icke kunna förstå
 fluta ägg, emedan det pinn, viktigt
 is dens, kunnat. Men till titet,
 motivet till Drintranen kan finna
 i förståndet förnuftet, eller viljan, eller
 titet som man finna Motivet till nykter-
 het uti de ja Själ förvarareheten.

375. Man kan säga kunden Darsian
 som pådrift till Exempel, och Resetta-
 tet som blifva precift det förnuft.
 Motivet till en olycklig kärlek, pinn
 icke i förståndet, förnuftet eller viljan.
 Förnuftet kan icke övertyga dem
 att det är orätt, emedan orätt tänkan
 är döfvad af Darsianen. Man
 antagas vanligen det för rätt, kvar
 till man är snett böjd. Skulle icke
 Sammet agilla handlingen, skulle
 förnuftet vara enat kasten, så drifus
 den drake Darsianen, att kända
 trint enat Alla förnuftet, på
 trint enat bättre vett och Sammet.
 Men lät snart kunden kunnna
 emellan, och lät ambitionen som
 genoms freksten på uptricket; eller
 lät dens Sammet blifva väntet, och
 pådrift handlingen pådrift. Man
 lät kan icke förnuftet kunnat
 som Alla de ja Hedrige Darsianen.
 Emedan Darsianen gör men pådrift
 blind uti drif på Alla förnuftiga
 föreställningar.

276. Den Activa friheten; viljan
 for Moralfæren gerom vækselfere
 som er en Moralfæde Pasfian, hvilket
 Altas; Jem med de nedrige Pasfianerna.
 Det påffas, at Brenniens Kuren ikke er
 Någen vækselfe utan godaff. Ett Exem-
 pel, som wijas hureledes i nedrige Pas-
 fianser kunna ~~hure~~ Uthåfua hure
 dra. Exmplet wijas afuere, at Drinckaren
 genom Brenniens Kuren får affky
 för Brenniens. Denna affky för det
 anda utgör den Moralfæde kraft
 som vi kalla Activa frihet viljan.
 Den Naturliga dygden innebl, ikke
 Någen affky för det anda, emedan
 den grundas på nå förnuftiga uraf-
 rindas, hvilket det Filofofiska Bibel
 fætt kallas grundfætt. Uti det
 Naturliga dygden finnes Mora Egofm
 ambition och Egenkærlig, Ers af-
 ky för det anda, hurefæren om af
 Naturen nyfæter, ikke har Någen affky
 för Brenniens, om han altså ikke
 har Någen fyruerlig begæhelfe dertil,
 så har den Naturliga dygden
 ingen affky för den Catholice ut-
 hurefæren, och hurefæren ikke heller
 Någen fætt begæhelfe till det on-
 da. En dydig Mora får beherfæde
 af ambition, och denna Pas-

jian, eller ²¹hedens dæffuelen hurefæren
 hure för hurefæren fyruer.
 277. Pamarens 7. Hurefæren om den
 Activa friheten i viljan. Till Ex. det
 goda, som jag vill det gör jag ikke
 Men det anda, som jag ikke vill det
 gör jag. Om nu den förnuftiga viljan
 vill det goda och förnuftiga, så hurefæren
 vi, at Filofofen tillægner på den goda
 viljan fåfæren sin egen väfæren
 vilja, och jager: "ingentid er gadt
 utan den goda viljan. Dringen om
 Hurefæren kan på vunden det Moralfæde
 anfræret för det anda, som kan
 gör, med tankar och begæhelfen. Men
 var det nu Apofteleens mæning, at
 det anda, som kan gjonde ikke kan
 de tillrådenas hurefæren, emedan det
 fædde omat kan vilja? Så tyckes
 Filofofen ha få fattat fætt. Men
 har ar det af hurefæren vigt, at man
 fattar Apofteleens mæning rätt. Ty
 ar det få, at Apofteleens vige anfæg
 på hurefæren i någen anfræret för det anda
 som kan gjonde omat sin vilja: så
 har Filofofen rätt, då kan påffas
 at ingentid ar gadt utan den
 goda viljan. Man kan utfæren fætt
 den fætt i vige Religionens boken
 "att God för på den goda viljan".
 Detta ar en fætt, som Eggenat-

färdighet djefuulen lügt ut i Egen
rättfärdighetens förvaltare, för att fånga
Wallas. Men Gud berone hvar och en
för att några på den beroken.

379. Det för verkeligen jä ut, som
skulle öppna den store Apostelen
hafva haft rätt, att vänta ifrå sig an-
svaret för det enda, som han gjorde
med tankar och begärelser, då han på-
ger i Rom. 7. dock icke jag utare fjn-
den, som hos i mig. Men dessa ord tyder,
hans vilja skjuta Waulden ifrå sig; men
den som ledes hela Capitlet i samman-
häng, skall finna, att Apostelen icke
kunde, svingra sig undan det moraliska
ansvaret för det enda, som han gjorde
med tankarna och begärelserna, ehuru ge-
na han velat, ty Egenrättfärdighetens för-
nade icke heller Apostelen ifrå den hos
alla Christna naturliga frestelsen, att vilja
lyna en absolut helighet och fjndfri-
het. Det ordet: "Dig förs nåjas åt min
Nåd" tycker Egenrättfärdighet djefuulen
icke ann. Men att Apostelen skulle
hafva väntat ifrå sig det moraliska
ansvaret för det enda, som han gjorde
deri tankarna och begärelserna, om det
vilja det kan alldeles icke bevisas.
Trunt oss synes det af hela samman-
hänget, att han måtte tillägna sig
det enda i Menneisks Naturen, äka

³²²
väl, som man tillägnade sig den guda vilja.
Och om man ä ena sidan var prestad af
Egenrättfärdighetens att skjuta Waulden
på fjnden och djefuulen, var man ä andra
sidan på ansvaret bas, att man icke skulle
tillägna sig den guda viljan såsom sin
egen väsendtliga vilja; då man säger:
Gud verkar i Eds både vilja och getning
oftis till guda behag.

³²³
379. Gerlachs Commentatos Versjæ
hos i förklarningen öfver Rom. 7. (Hag 78.)
velat göra den berömdade menneisks
fjndfri, då han påstås, att Apostelen
etti samma Capitel enda till versen
24. beskriver menneisks sjäans
stätt under lagen, uttadt Augusti-
nus Luthers och Calvins varit af
den öfvertygelsen, att beskriifningen
passar likarätt på den berömdade. Riff-
ligen har den endes lagen städd, men
änna icke berömdade Menneisks en
frånne haing med djefuulen, så länge
han ständes lifsans på egen hand; men
om berömdad Christen icke hämmar till
djefuulens frestelser; så är han på
vägen att blifva fjndfri, lifsans
Enke Janfarne, om hvilka det be-
rättas, att de anse sig fjndfria Genom
Nåden. Med den öfverensstämm
öfver den döda Frans anhängare
som påstå att Menneisks i skrift
af hjälps Nåderna, kan hållas

724
Lagen ike blott ⁷²⁴ kaptstapfligen, utan
äfven andelig. (Caus. 17. Herrefand.)
380. Men till denna klaga handrum hit
kan ingen sann kristen komma. Då de
nattelde säger: det goda, som jag vill, det
gör jag ike, så kan man dermed tillägna
sig en biff, som ike kan ersättas af den
goda viljan: man kan visat, att menniskan
ike är god, då kan ~~god~~ ike gör det goda
som man vill: och. Då kan sägas: det andra,
som jag ike vill, det gör jag, så kan
man visat, att menniskan med sin goda
vilja ike kan släta det andra, som
hon gör. Men vilt man menniskan bli
va följad af Eger rättfärdigheten, att tilläg-
na sig den goda viljan, så som sin, och slä-
ta ifrån sig den andra viljan, så som vare
den en vilja, som ike är menniskans
egen. Antingen måtte man tillägna sig
både ondt och godt i viljan, och beträk-
ta så väl det ena, som det andra som
 eget, i hvilket fall det andra i viljan
(i menniskanaturens) alltså äfven
väger det goda: eller också måtte
man erkänna, att den andra vil-
jan är en verkans af djefuolen,
och den goda viljan, (der den finnes)
är en verkans af Guds ande, samt
att eti menniskans Eger vilja in-
gen annan kraft finnes,

725
än en benägenhet till allt ondt
och en oförnögenhet till allt godt
381. Just detta måtte följa af apostelns
ord: det goda, som jag vill, det gör
jag ike. Detta är redan en biff, som
ike kan ersättas af den goda viljan:
Här hjälper ike att säga: ingenting
är godt, utom den goda viljan. (Mat-
th. 12. 10.) och Gud ser till den goda viljan.
Och: Gud anser den goda viljan, som
en god gerning: hvaraf vet du det
min gynnliga Eger rättfärdighets djef
vil? Det står ju i Bibeln, att Gud
ser till hjertat: Om du har en god
vilja och ondt hjertat: så ser Gud till
det onda hjertat, hvarifrån de on-
da tankarna och onda lustarna
utgå: ty af hjertat utgå onda
tankar, tror mord försmädelse,
Och hvaraf vet du, att den goda
viljan är din? Har du gjort den
goda viljan hjelp? Apostelns så
god vilja är Gud, som verkar
ger, att det är Gud, som verkar
den goda viljan: alltså är det
ike din förtjenst. Men Eger rätt-
färdigheten tilläggar sig den goda
viljan, och följer: Gud har bestäm-
mit min vilja så som den sig hjelp
bestämmande, och genom sin hjelp
bestämning, har jag bestämmit mig
till det goda: den fria hjälpe

Hämmingens är en ³²⁶god gärning, som
måtte gälla inför Gud. Så mycket li-
ger manerar Rationalisten. Men kunde
gör det då med den fria självbestäm-
ningen till affall från Frihetens Gde, som
skedd förut i Adams tid. Du har ju re-
der genom den fria självbestämningen,
bestämt dig till affall från Frihetens
Gde (i Adams tid). Huru kan du nu
bestämma dig till någonting annat
än kvantell du i begynnelsen har
bestämt dig? Stimer du icke, att du nu
är bunden af din egen självbestämning?
Ark det som en gång har skett, kan
icke göras till intet. Har du en gång
bestämt dig till affall från Frihetens
Gde, så måtte du antingen göra den
na fria handling till intet, och påstå,
att du allmog har bestämt dig till affall
ifrån Frihetens Gde (uti Adams). Du
måtte bevisa, att du allmog har gif-
vit bort din frihet till självbestäm-
ning. Du måtte bevisa, att du allmog
är fäld under syndens. (Lagen är
antvilit men jag är kättlig, fäld un-
der syndens. Paulus.) Eller utse så måtte
du bevisa, att din fria självbestäm-
ning till affall icke innebär något
annat. Emellan du just denigenom
blef ritatigt fri, och oberörda af en
härne magt. Eller utse så måtte du

ingra ditt eget verk, och erkänna, att du
är fäld under synden, att du fäldes har
genom den fria självbestämningen, som
harat din frihet, och att ingen annan
än "Sonen kan göra dig fri!"
389. När Rationalisten vill upgöra sin
räkning med Gud och sitt samvete, påta-
ger han djefvelen (Egnoättfärdighe-
ten) till fullmäktig, och säger: Gud har
bestämt människans vilja såsom den
sig själv bestämmer; derom fatt jag
de lita höra sig, om självbestämningens för-
mågan "liberum arbitrium" ännu vore
i behåll; men har människan genom
den en gång skeddä självbestämningen till
affall ^{från} Frihetens Gde, blifvit fäld under
synden. Och nu vill djefvelen genom
Rationalistens stora förnuft bevisa,
att människan ännu har den fria
sjelvbestämningens förmågan i behåll,
han vill bevisa, att syndaträlen är
fri genom den goda viljans, hvilken
har genom den fria självbestämning-
gen till det goda, har gjort sig själv.
Här bevisar icke Rationalisten
att den, som en gång fått sin frihet,
kan icke återvinna sin frihet på
annat sätt, än genom en åtenläs-
ning, ifrån trädans akret, och
hvarmed skall nu trälen betala löfen?
Jao! säger Rationalisten: genom
den goda viljan kan jag befria
mig ur trädans. Jafä! genom den
goda viljan? Men när har du fått
den goda viljan? - Spattelens hade

fatt den guda viljan, ^{kan} sedan ^{var} åter-
läst, genom den sällnbara Förordningen,
så vida kan icke veta Rom 7 beskriver
en människa, som är stadd under lagen:
383. Här gäller det juist, att rätt uttyda Skrif-
ten. Gerlach- (Vestjæ) prästas, att Apo-
stelen veta Rom. 7. beskriver en människa,
som är stadd under lagen. Luther och
Augustinus och Calvins prästa, att beskri-
gen pasas likväl på en benädd Krist-
full Gerlachs mening är den rätta, på
Hans Apatteley Ord: "Det enda, som
jag icke vill det gör jag" vara sagt om
en människa, som är stadd under lagen.
Den följer, att en benädd Kristus icke
kan vara så beskaffad: tvär för
Skriften kan då till de Christna: Gal. 5:
17. J gör icke tvad i viljan. J gör icke
icke det guda, som i viljan, om icke
Apatteleys egen erfarenhet varit för-
dard: Vi skatta stå fast vid Luthers
Augustins och Calvins mening, att det
själa tillstånd, som beskrives i Rom. 7.
vertuligast afvenness, stannas med en
benädd Christens erfarenhet, och att
följaktligen Nationalitet, som genom
den själstygga guda viljan, vill om-
ma bort ifrån Sjelfvillan, icke kan
kapas något annat stad för sin
rättshanden, än den egna Rätt-
digheten, hvilken på detta

fatt, genom den guda viljan, vill befria sig
när ifrån Allt ansvar för den subjektiva
viljan, som är aut.
384. Men för Syndeträns gör det icke
så lätt, att rymska ut Sjelften, som National-
iteten inbillar sig. Nag kan Egenrätt för
digheten inbillas honom, att han genom
den inbillade guda viljan är fri från
Allt ansvar, i synnerhet som han juist
för tillräckeligheten skall antaga
den fria Sjelfbestämmings förmågan
i viljan: Han prästas nemligen, att ingen
synd kunde tillränsas honom, om
icke viljan vore fri; men juist den
han har haft Egenrättfärdighet till
Läroämne; ty ju tänker Egenrättfärdig-
heten vore icke viljan fri, så kunde ingen
synd tillränsas mig; men ja kunde skil-
let god tillränsas mig. Se der har rik-
hemligheten af Egenrättfärdighetens tan-
kegång. För att kunna förstå något
med den guda viljan, måste man förut
fatta viljans frihet; i andeliga ting, och
dessa gör man, som det synes; den guda af-
sigten, att människans icke; genom att
gudet af viljans afrihet, kunde ja till-
le att erbjuda draga sig Allt ansvar, men
huru kan Nationaliteten. Men det en-
dast draga sig Allt ansvar för den enda
viljan, och tillägna sig förtrogenhet af
den guda? Jo, derigenom, att man i
tankearna tillägna sig den guda viljan
såsom sin, men den enda viljan
har man icke tillägna sig det är för
Redans skall, och för att bevara sin

Egenrättfärdighet, kan gifvit bort sin
andra vilja, et en Annans Egenrättfärdigheten
kan icke tillata Rationaliteten, att erkänna, att
han har en and vilja, det skulle vara på
kostande för Rationaliteten, att någans erkän
na, att han har en and vilja, och ett denna
andra vilja, skja häns till hans personlig
het. då utmärket, förklig juretti, Rationali
teten, då han för Egenrättfärdighets djefu
ken till Rättegångs biträde, att han kan
genom en falsk bevis, att brattlingen är
affärdig, och trälen är fri.

§ 85. Men Nagan slag bevisning, hade han
vont förebära. Huru höre han icke kan
taga på sig det bratt, hvar för han är an
klagad, hemligare der and vilja. och
då han genanden fria självbestämning
har fått sin frihet för ett äpple, ja borde
han nu bevisa minne sin på huds fått
han fått sin frihet. Han borde bevisa,
att hans allmog varit fald under synden.
Nu har han genom ett hörtuiflatt språk
öfver afgrundens rymt ifränd sin gamla
husbonde, och föreställa sig, att djefuulen
icke vet hvar han är. Djefuulen kan
jaledes blifvit lurad. Men det är till befa
randes, att Rationaliteten har blifvit
lurad af Egenrättfärdighets djefuulen,
milken har på för hand befriat ho
nom från all ansvar, för der inne
bände and vilja, som icke är,
hans egen, och på ett bevis till
ret, att Egenrättfärdighet icke tillä
ter Rationaliteten, att taga på sig an

svaret för den ³³¹ andra viljan. Då Rationali
teten på lunda uti en handvändning gjort
sig af med sin and vilja, ungefärligen
gans tyfven i en handvändning
kastat bort sin stulna mykela, ja kan
han lika lätt bevisa, att brattlingen är god
utan den goda viljan. (Märkt för samt
att menniskan är profitelgod (Petrelli)
386. För ä äran om försvinnan af det af sig
ta sig, att på alla momenten rörande menniskan
vilja utredda. Ty denna bevis just för
jönings möjlighet, att Menniskan kan
ner ylden, och bressan, djuret och kändes
af sin syndighet. Vi måtte därför
utträdvi den starkaste aggration om
den afverhandtagande Rationaliteten
som vill ~~ta sig på guld~~
Hva kyrkans. Vi finna af Gynnarna
de af var inne moraliske närvarighet, af
härka till den ätterska rethet
att utvåda i aggration om Rationali
teten. Vi måtte antelaga honom
för bratt om det gudomliga majestetet
och detta bratt bevis^{na} det and viljan
som bestämmes hans moraliske karakter,
och gör honom profitelgod. Men det
är icke så lätt, att afstygga Rationali
ten om des and vilja, beris han med
djefuulen till Rättegångs biträde. Utträ
der, som Guds Barmhärskare åklagare
för gecteniss, vänneni och
pietiss, om med präständer, att de
stora der på lura hörens samvets
lid. Och till detta sitt nästämde
tagor han hela varden till rättes
beslutens saken. Rationalitetens
utträd af Egenrättfärdigheten

332
affkubba sig allt det onda, som finnes
i människos Naturen, och tillägga sig allt
det goda, som finnes i Religionen: med ett
andra tag af sin fria vilja, skjutet kan
ifrån sig den onda viljan, och tillägga
sig den goda viljan. Men nu påstå
vi, att Nationalisten bör bevisa, att han
har en vilja, som icke är kongregu.
han bör bevisa, att Egonviljan är hans
hans Egon vilja. Han bör bevisa, att
han har en fri vilja och en god vil-
ja, samt att han genom de båda goda
viljan är "positiv god".
337. När Apostelen i Rom. 7. säger: vil
jag hafva jag ja kunde ha varit till
egna sig den goda viljan, så som verket
af Guds Ande, (icke genom hjälpesträn-
ning till det goda, ty han blev thungen
af sin hägne makt att antaga christen-
domen); Men då han tänkte sig, så
na förmågan att göra det goda, så kan
de han icke lita på sin goda vilja,
han kunde icke tänka på Guds nåden
goda viljan, han förbror icke förmå-
gan, att göra det goda. Jag känner en
Lag i mina lemmar, som strider emot
den lag, som är i min häg, och gripes
mig fangen i syndens Lag. Här står
den onda viljan i strid med den goda,
Men orden: Gripes mig fangen i syn-
dens Lag bevisa, att han, nuad de on-
da tankarne och begjärelsen an-

går, tänkte sig vara fangen - afri, ³³³ Men
han hade affley för synden, hvilket inne-
bär active frihet: viljan kunde han
dock icke förhindra de onda tankarne
och de onda begjärelsen, att tänna,
och juft dem till utlös af friheten i vil-
jan, tilltänkte han icke han skulle få
tankarne och begjärelsen. Och till slut
besserades Apostelen här att beröadast
jälva tillstånd!
338. Men Nåden innebär icke syndfri-
het, Utan Pauls frihet, Gud kan
icke förtöna den beröadade för de on-
de boende synden, som sker emot den
beröadades vilja, men synden själv,
syndiga tankar, syndiga begjärelsen
mätte, den nämligen födde tänna på
sig, icko väl som den väckte, under
dagen stadda, Men ännu icke beröadade
syndens. Och mätte afren den
beröadade för de on- frettelsen Pauls,
Under den dagliga andens afren sina
begjärelsen synden, icke beröadades, men
stäm med tankar och begjärelsen, beröad-
diert vara en nådetiggare.
Men Det berättas väl, att Enik's fangarne
blifvit "syndfria genom nåden", Men
människa friligt denna berättelsen på
samman fruktfulla grund, som andra
berättelser om samma sakt. Can pisto-
rium i Gernäsund har påstått, att men-
niskan i kraft af släpelse Nåderna
kan uppfylla lagen, icko blott bokstaf-
ligen Utan äfren Andeligen! K.

Minne icke detta vara en falsk lärä.
Att uppfylla lagen Andeligen, förnefattar
en passiv frihet: viljan icke blott i
renolifret, men utaf vännen: Angan
lifret, men: det förnefattar synd-frihet
i båda svererna. Puddus påger: dagen
är Andelig, men jag är frälselig påld
under syndere. Detta jag innefattar
båda svererna, både renolifret och
Anganlifret, den objectiva och ^{viljan} subjectiva.
379. Dess daga Trans ankängare gå en
lämpne: Andelig blidhet är Rationalisternas
Dela sednare hafva åtminstone erkänt
att den subjectiva viljan är ond, och
för att slipa synden allt anförs för den
na onda viljan. Hafva de skuffat den ifrån
sig, eller gifvit den åt en annan, jag vet
icke tvifveln - Dorsare. Men den daga
Trans hafva gått så långt: Andelig blid-
het all den sub-ordineret kärlekens och
barmhärtighetens under den objectiva vil-
jan, skuru kärleken icke fyller i viljan
utan i kjortat: de hafva således förnefattat
den objectiva viljans positiva frihet i
båda svererna. Och detta var den den
frösta bakt: Psychologien, som grägar
människa skeddrot tillrä på den mis-
sta ensorenhet i nådens Ordning beträf-
tar den af alla al-hare, kända och okända
da samning, att kärleken icke be-
ror af människans vilja, och dess
mindre har den i nya Handboken tillföret
bergende af människans vilja, och betraktas
tas, som en plikat, hvorellt människan

Kan förbinda. Så långt tror jag kanapt, att
Rationalisterna som gå sina fordringar. Ty
kan erkännes åtminstone, att den passiva
viljan är ond, och den förne skjuter, men
honne ifrån sig, emedan kan kännes, men
den icke är hans objectiva / förnefattar / vilja
underordnad. Det vill jag kjortat och
jonerna på icke under viljan: men den
daga Trans ankängare, hafva icke erfa-
rit, att kärlekens görer till kjortat,
att den icke är viljans underordnad,
och ^{att} människan icke kan förbindas
till dyssiska omäjlighets. Härans mera
fråndeles.
A. Viljans passiva Frihet.
380. Filosofen, som betraktar sig själv på
samt det högsta Ideal af fullkomlig
människhet, har tillräknat viljans positiva
frihet, förmodligen i den akt och me-
ning, att göra människan dydig, och
genoms Öygdens Gudsnlig. Men vi må
ste betrakta människan, icke så som
Filosofen framställes henne i sin
egen allveränds Dorsare, utan så som
Historien och det Allmänna lifvet
framställes henne. Vi hafva således
i allmänhet funnit, att större de less
af, människans pläkt icke har större
förmåga i viljan, än den Passiva
friheten, eller förmågan, att moraliskt
upseende, vara en slaf under de natur-
liga böjelse. Men detta är likväl
ett misbrukt af den Negativa friheten
som många människor har afverci